МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

ISSN 3083-6557 print

НАУКОВІ ПРАЦІ МАУП

Проблеми модернізації України

Випуск 1 (48), 2025

Київ
2025

УДК 330-339; 321.7; 159.9
М58

Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом (протокол № 4 від 28.05.2025)

Редакційна колегія:
С. В. Храпатий (голова), д-р фіз.-мат. наук, проф.
І. А. Семенець-Орлова, д-р наук з держ. упр., проф.
Я. М. Раєвська, д-р психол. наук, проф.
С. О. Лисенко, д-р юрид. наук, проф.
А. І. Федосов, д-р мед. наук, проф.
М. І. Зубрицький, д-р. юрид. наук
О. М. Гордієнко, канд. техн. наук
В. І. Меджебель (*Чуєнко*), канд. юрид. наук
Л. М. Крива, канд. істор. наук
І. М. Капеліста (виконавчий редактор), канд. наук з держ. упр.
Є. Я. Черняк

Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.

Міжрегіональна Академія управління персоналом.
М58 Наукові праці МАУП. Проблеми модернізації України / редкол.: С. В. Храпатий (голова) [та ін.]. Вип. 1 (48). Київ: Міжрегіональна Академія управління персоналом, 2025. 686 с. Бібліогр. в кінці ст.

У збірнику висвітлено матеріали X Міжнародної науково-практичної конференції "Розбудова інноваційних економіки, менеджменту та освіти в умовах нової соціальної реальності" (Київ, Міжрегіональна Академія управління персоналом, 20–22 травня 2025 р.).

Наведено тези доповідей учасників науково-практичної конференції МАУП з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

Видається з 2001 року.
Періодичність: 1 раз на квартал.
Засновник: *ПрАТ "ВНЗ "Міжрегіональна Академія управління персоналом".*
УДК 330-339; 321.7; 159.9

© Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), 2025

А. П. Гринчук
Проведення оцінювання діяльності громадських організацій та установ, як окремий вид оціночної діяльності *506*

Ю. Е. Пашко
Охорона земель в містах а також інших населених пунктах *508*

Д. В. Святецький
Банкрутство фермерських господарств у новій реальності: виклики економіки та менеджменту *510*

Р. О. Поливач
Економічні санкції як відповідь міжнародного співтовариства на ядерну програму Ірану *513*

Я. В. Кушнір
Оренда території Гуантанамо як виклик принципу територіальної цілісності держав у міжнародному публічному праві *515*

А. А. Тернавська
Деякі аспекти криміналізації суспільно небезпечних діянь у сфері радіоекологічної безпеки *518*

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

С. О. Лисенко
Формування державної політики у сфері інформаційної безпеки: пріоритети та інституційне забезпечення *521*

І. В. Сервецький
Моральна риторика, як ширма під час війни: між словом і смертю *523*

С. Г. Голубицький
Фінансові ризики в умовах сучасної геополітичної ситуації, як загроза економічній безпеці *525*

А. І. Тараненко
Забезпечення інформаційної безпеки фінансових установ в системі державного управління: сучасна методологія *528*

О. І. Ткаченко
Ідентифікація джерел інформації щодо викликів і загроз безпеці, крізь призму публічного управління *530*

О. В. Поляков
Перспективи розвитку нотаріату в умовах цифровізації: правовий аспект *532*

О. І. Полотнянко
Технічні інформаційні загрози виборчому процесу: правовий аспект *535*

Д. В. Шейбут
Сучасні міграційні процеси в ЄС: безпековий вимір *537*

2. *Данилюк О. Я.* Римо-католицькі чернечі ордени: їх сутність і діяльність в українській історії т культурі: автореф. дис. ... канд. філософ, наук. Житомир, 2014. 20 с.
3. Теорія та історія фінансової системи : навч. посіб. / [О. Ю. Клепанчук, Н. Б. Татарин, О. П. Нагорнюк та ін.]; за заг. ред. О. Ю. Клепанчук. Львів : ЛНУ імені Івана Франка. 282 с.
4. *Вельгуш В. В., Коваль О. М.* Історія виникнення та розвитку банківництва у світі. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 6. http://lsej.org.ua/6_2020/32.pdf

Ю. Е. ПАШКО

аспірант Навчально-наукового інституту права ім. князя Володимира Великого Міжрегіональної Академії управління персоналом

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІ ГАРАНТІЇ ЗДІЙСНЕННЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ТА ОХОРОНУ ЗЕМЕЛЬ

Земля є одним із ключових національних багатств будь-якої держави, оскільки забезпечує життєво важливі ресурси, на яких базується економічний розвиток, стабільність та добробут суспільства. В Україні особливе значення земельних ресурсів відображене в Конституції України, яка проголошує землю об'єктом права власності українського народу. Питання захисту земель і забезпечення їх ефективного використання постають як у площині правового регулювання, так і в контексті забезпечення стабільного розвитку держави та суспільства.

Конституційний статус землі в Україні визначається Конституцією України, зокрема розділом I "Загальні засади" та розділом II "Права, свободи та обов'язки людини і громадянина". Основні положення, що регулюють питання землі, закріплені в статтях 13 і 14 Конституції України [1].

Стаття 13 Конституції України проголошує, що земля є основним національним багатством і перебуває під особливою охороною держави. Це положення має широке тлумачення, що охоплює як природні ресурси, так і суспільні відносини, пов'язані з використанням і збереженням цих ресурсів. Земля, як об'єкт права власності, є основою для ряду законів і підзаконних актів, що регулюють питання власності, оренди, приватизації та охорони природних ресурсів.

Стаття 13 Конституції України закріплює один із ключових принципів української державності — належність природних ресурсів народу України. Основні положення:

1. **Приналежність ресурсів народу:** Земля, надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси знаходяться у власності українського народу. Це закріплює ідею, що держава є лише управителем ресурсів, а не їх власником.

2. **Державне управління:** Держава виступає гарантом права власності на ці ресурси, здійснює управління та контроль за їх використанням. Органи влади зобов'язані забезпечити ефективне та раціональне використання ресурсів.

3. **Право громадян на користування:** Кожен громадянин має право користуватися природними ресурсами відповідно до закону. Це право включає доступ до чистої води, повітря та інших ресурсів.

4. **Екологічна безпека:** Держава гарантує захист навколишнього природного середовища, дбає про екологічну безпеку, що підкреслює важливість збалансованого природокористування.

Основними положеннями статті 14 Конституції України є:

1. **Земля** — основне національне багатство: Земля визнана національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави.

2. **Право власності на землю:** Гарантується право власності на землю як громадянам України, так і юридичним особам. Право власності може бути державним, комунальним або приватним.

3. **Використання землі:** Власники землі мають право володіти, користуватися та розпоряджатися нею, але в межах законів України. Це підкреслює баланс між приватними інтересами та суспільними потребами.

Статті 13 і 14 Конституції України визначають основи власності на природні ресурси та землю, акцентуючи увагу на їх загальнонародному значенні, соціальній справедливості та екологічній безпеці. Вони створюють правову базу для подальшого розвитку законодавства у сфері власності та природокористування.

Право власності на землю в Україні регулюється не лише Конституцією, а й іншими законами, зокрема Земельним кодексом України [2], законами про охорону природи та екологію. Конституція забезпечує, що користування землею повинно відповідати інтересам усього суспільства. Це означає, що держава має забезпечувати збалансоване використання природних ресурсів для збереження екологічної рівноваги та добробуту наступних поколінь.

Конституція України підкреслює, що земля є національним багатством, а отже, її використання повинно здійснюватися у спосіб, який відповідає інтересам усіх громадян. Це передбачає обмеження у праві власності та використанні землі для забезпечення її збереження та раціонального використання. Земля, як природний ресурс, має стратегічне значення для економічної та екологічної безпеки держави.

У практичному плані охорона землі означає дотримання нормативів щодо раціонального використання земельних ділянок, збереження ґрунтів, підтримання природного середовища і запобігання деградації земель. Це включає заходи з охорони водних об'єктів, лісових ресурсів, а також заходи, спрямовані на запобігання ерозії ґрунтів і забрудненню навколишнього середовища.

Джерела

1. Конституція України. *Відомості Верховної Ради*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Земельний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України* (ВВР). 2002. № 3–4. Ст. 27.